

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: J. Š., zastoupeného advokátem Mgr. Pavlem Ticháčkem, Dolní náměstí 13/13, Opava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí ze dne 5. 9. 2019, čj. MSK 60761/2019, sp. zn. DSH/10901/2019/War, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 6. 2020, čj. 18 A 26/2019-27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce stál se svým vozidlem dne 27. 11. 2018 v době od 8:50 do 9:05 hodin v Moravské Ostravě na ulici Havlíčkovu nábřeží u domu č. 1835/34. Toto místo leží v působnosti dopravního značení (IZ 8a) – „Zóna s dopravním omezením“ – zóna zákazu stání s dodatkem „stání povoleno pouze na vyznačených parkovištích“ a žalobce zde stál mimo vyznačené parkoviště. Magistrát města Ostravy proto žalobce shledal vinným ze spáchání dopravního přestupku a uložil mu pokutu 1 500 Kč. Žalobce podal proti rozhodnutí magistrátu ze dne 3. 4. 2019 odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 5. 9. 2019.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě rovněž zamítl.

[3] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. V ní tvrdí, že se domníval, že zaparkoval na místě sloužícím k parkování: je tam totiž snížený obrubník umožňující snadnější nájezd a nacházející se bezprostředně u parkoviště. Pokud je parkoviště zaplněno auty, není nijak výrazně vidět rozdíl mezi parkovacími stáními a místem, na němž stál stěžovatel. Naopak místo stěžovatelova stání budí dojem pokračování parkoviště. Proto si také stěžovatel zakoupil parkovací lístek. Stěžovatel je tak přesvědčen, že zákaz parkování subjektivně neporušil, ostatně materiální stránka přestupkového jednání je naprosto minimální. Krajský soud se však nezabýval místními poměry ani naplněním materiální stránky a omezil se jen na naplnění formálních znaků přestupku. Jeho rozsudek je proto nepřezkoumatelný.

[4] Kasační stížnost není důvodná.

[5] NSS se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu a dospěl k závěru, že rozsudek touto vadou netrpí. Krajský soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami. Stěžovatel naproti tomu v žalobě ani v jejím doplnění nenamítal, že nebyl naplněn materiální znak přestupku. Většina jeho argumentace směřovala k tomu, že se domníval, že na místě může parkovat. Na tuto argumentaci krajský soud řádně reagoval. Nejblíže k materiální stránce se stěžovatel dostal v doplnění žaloby v jediné větě, v níž uvedl, že „*auto zde nikoho neohrožuje ani neomezuje*“. To nelze považovat za řádnou žalobní námitku, na niž by krajský soud musel jakkoli reagovat. Stěžovatel ji navíc uvedl až v doplnění žaloby poté, co uplynula lhůta pro podání žaloby (a k uplatnění žalobních bodů). Krajský soud se tedy ani nemohl zabývat nezákonností napadeného rozhodnutí pro nenaplnění materiálního znaku přestupku, neboť tuto námitku stěžovatel sám neuplatnil včas v řízení před krajským soudem a není úkolem soudu, aby zkoumal naplnění materiálního znaku z úřední povinnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 2. 2020, čj. 10 As 156/2018-110, č. 4007/2020 Sb. NSS, bod 39). Pro úplnost a nad rámec nutného NSS dodává, že materiálním znakem přestupku se zabýval magistrát na straně 11 rozhodnutí o přestupku. Konstatoval, že stěžovatel v místě stání omezoval ostatní účastníky silničního provozu a chodce; současně se neřídil svislým dopravním značením, a nerespektoval tak místní úpravu, jejímž smyslem je zajistit dopravní obslužnost a koordinovat dopravu v centru města. Magistrát rovněž výslovně přihlédl ve stěžovatelův prospěch k tomu, že stěžovatel svým skutkem bezprostředně neohrozil bezpečnost silničního provozu a podle svého tvrzení si neuvědomoval působnost dopravní značky a domníval se, že stojí na parkovišti. Vůči těmto závěrům nemá NSS výhrady.

[6] NSS se shoduje s krajským soudem a se správními orgány i v hodnocení místa stěžovatelova stání. Podle fotografií založených ve správním spisu je chodník, na němž stěžovatel stál, od silnice i parkoviště jednoznačně oddělen. Hranice mezi chodníkem, silnicí a parkovištěm je jasná a zřetelná (na chodníku je plastická dlažba pro nevidomé osoby, parkoviště tvoří samostatný záliv z dlažebních kostek oddělený od chodníku zvýšeným obrubníkem). Místo stěžovatelova stání se soudu nejeví jako pokračování parkoviště. Stěžovatelův pohled nepodporuje ani skutečnost, že je obrubník v tomto místě zapuštěn. Krajský soud v bodě 8 rozsudku přiléhavě vysvětlil, že snížená část chodníku

pokračování

může například usnadňovat přístup na chodník lidem pohybujícím se na vozíku či chodcům, na parkovací stání z toho však jednoznačně usuzovat nelze. Stěžovatel navíc stál přímo před značkou označující parkoviště (IP 11a). NSS má tedy za nepochybné, že stěžovatel stál se svým vozidlem mimo místo označené jako parkoviště, čímž spáchal dopravní přestupek. Správní orgány současně správně přihlédly k tomu, že si stěžovatel zakoupil parkovací lístek a zřejmě se skutečně domníval, že na parkovacím místě stojí, ačkoli objektivně tomu okolnosti nenasvědčovaly.

[7] Stěžovatelovy námitky nebyly důvodné, NSS proto kasační stížnost zamítl.

[8] Stěžovatel neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému nevznikly v řízení žádné náklady, které by se vymykaly z jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. května 2022

Ondřej Mrákota
předseda senátu